

INHOUD

	Het is heet!	9
	Tekort aan water	27
	Zeepsop	43
	Waterkracht	62
	Eindelijk ijs!	78
	Alles valt in het water	100

Het is heet!

Max Wijs gluurde door de twee gaten in de grote kartonnen doos die hij op zijn hoofd had gezet. Hij was begonnen met zijn nieuwe proef!

Hij telde de seconden af op zijn horloge. '... drie, twee, een!' Max zette de doos af en keek in het zonlicht. Zijn gezicht vol sproeten was vuurrood en zijn haar stond recht overeind.

Ik moet deze doos koeler maken! dacht hij. *Misschien helpt dit wel...*

Hij pakte de rol aluminiumfolie die hij in de keuken had gevonden. Hij begon hiermee de doos in te pakken. De hoeken waren lastig.

‘Alle atomen nog aan toe!’ mompelde Max. Hij probeerde de glimmende folie zo goed mogelijk rond de hoeken te vouwen. Hij gebruikte de hele rol. Toen hij de folie over de oogaten had doorgeprikt leek de doos wel een robothoofd!

Max grinnikte. Hij pakte de blinkende doos op en zette hem opnieuw op zijn hoofd.

KRRRRRIIII... De achterdeur van het huis ging knarsend open. Einstein, de grote, harige hond van de familie Wijs, slofte naar buiten. Mevrouw Wijs liep achter hem aan. Einstein wierp een blik op Max. Hij leek een jongen met een doos op zijn hoofd helemaal niet vreemd te vinden. Einstein liep naar het lege zwembadje in het midden van het grasveld. Daar bleef hij staan met zijn lange, roze tong uit zijn bek.

‘Er zit geen water in!’ Max zuchtte. Einstein was niet meteen de meest slimme hond, ook al was hij naar een genie vernoemd. ‘Kom hier en ga in de schaduw zitten, domme hond.’

Max nam Einstein mee naar de schaduw van het hek van de burens. Einstein ging hijgend liggen.

Mevrouw Wijs kneep haar ogen dicht door de felle glans van de doos met aluminiumfolie op Max zijn hoofd.

'Leuke hoed', zei ze. 'Smeer je je wel even in?' Ze gooide een tube zonnebrandcrème naar Max.

'Heb het druk... moet weer terug naar de winkel... ik blijf vandaag maar ijsjes verkopen', zei mama gehaast. 'Drink veel water... zorg dat je geen rommel maakt... dag!'

‘Dag, mama!’ Max zette de doos met aluminiumfolie af en liet hem op het gras vallen. Hij wist niet meer goed hoeveel seconden hij de hoed had gedragen. Dus moest hij weer opnieuw beginnen met zijn proef. Hij opende het dopje van de zonnebrandcrème en smeerde er wat van op zijn armen. Daardoor rook hij naar kokos.

‘Niet alles opmaken!’ zei een stem in zijn oor. ‘Ik heb ook nog wat nodig!’ Mona, de tweelingzus van Max, pakte de tube van hem over. Ze smeerde wat zonnebrandcrème op haar gezicht en nek.

Max voelde iets kwijlen op zijn arm. Einstein likte zijn elleboog af. Daarna stortte